

## ๒ ความรักคืออะไร ๑

น้องสาวของลูก เธอชอบกีฬาต่าง ๆ เป็นชีวิตจิตใจมาตั้งแต่เด็ก ประกอบกับเป็นคนรูปร่างผอมสูง แข็งแรง เล่นกีฬาได้ดีทุกประเภท กวาดเหรียญทองทั้งระดับประถม มัธยม จังหวัด จนถึงระดับประเทศ หลังจบมัธยมก็ไปเรียนต่อวิชาชีพการเรียนและสอนด้านกีฬาที่กรุงเทพฯ

ต่อมา เธอได้รู้จักกับว่าที่นักเรียนตำรวจหนุ่ม ผู้มาเรียนว่ายน้ำกับเธอ เพื่อไปสอบนายร้อยตำรวจ เขาก็หมั่นมาแวะเวียนตามไปเชียร์เธอแข่งกีฬาทุก ๆ ที่ พอเขาเรียนจบได้ ๒ ปี เธอจึงตกลงเลือกเขาเป็นคู่ชีวิต

จนเมื่อเธอตั้งท้อง สามีก็นำหน้าไปหลาย ๆ วัน พอกลับมา เสื้อที่สวมใส่ก็เป็นลวดลายวัยรุ่นนั้บ มีรอยลิปสติกติดที่คอเสื้อ

บ้าง ที่บ้าง เธอก็ซักถามว่า รอยลิปสติก  
นี้ มันมาได้ยังไงไร ถามหลาย ๆ ครั้งเข้า  
เธอก็บอกว่า เรามีลูกแล้วนะ เลิกเที่ยว  
สำส่อนไม่เป็นโล้เป็นพายเสียทีเถอะ เขาก็  
บอก ไม่มีอะไรรอกหน้า แถมยังตื้อตึงไม่ฟัง  
เธอเลย

หลังจากนั้น ก็มีน้องสาวไปหาน้องสาว  
ที่โรงเรียน ประกาศตัวท่ามกลางครูและ  
นักเรียนเต็มห้องว่า เธอเป็นภรรยาตัวจริง  
ของสามีน้องสาว ส่วนน้องสาวเป็นตัวปลอม  
จนน้องสาวอับอายมาก วันต่อมา น้องสาวก็ได้  
บุกไปถึงที่ทำงานสามี นำทะเบียนสมรสไป  
แสดงกับผู้บังคับบัญชาของสามี แล้วฟ้องร้อง  
ว่าน้องสาวของลูกแย่งสามีของเธอ จนน้อง  
สาวต้องไปชี้แจงที่โรงพัก เมื่อไปโรงพักจึงได้  
รู้ว่า สามีแอบไปจดทะเบียนสมรสซ้อน ครั้งนี้  
น้องสาวจึงมีปากเสียงกับสามีอย่างรุนแรงถึง

ชั้นทะเลาะตบตีกัน แต่เขาก็ไม่หยุดพฤติกรรม  
เหล่านี้ เห็นเป็นเรื่องสนุกคึกคะนอง

ครั้นคลอดลูกแล้ว น้องสาวจึงเบน  
ความสนใจจากเรื่องเหล่านี้ หันกลับไปแข่ง  
กีฬาอย่างจริงจัง จนได้รับ ๑ เหรียญทอง  
วอลเลย์บอล จากการแข่งขันเซียบเกมส์\*  
(SEAP Games) ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้รับ  
๑ เหรียญเงิน จากกีฬาซีเกมส์ ในปี พ.ศ.  
๒๕๑๔ และปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งประเทศไทย  
เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันซีเกมส์ ซึ่งเธอก็  
ต้องลงแข่งเพื่อคว้าชัยในเกมนี้ด้วย ตอนนั้น  
ดวงใจคนไทยทุกดวงต่างก็พร้อมใจกันส่งแรง  
เชียร์ไปให้เธอคว้าเหรียญทองมาได้ แล้ว  
เธอก็ได้รับเหรียญทองจากซีเกมส์ซึ่งจัดขึ้น  
ที่ประเทศไทยอีก ๑ เหรียญ แต่แล้วความ

---

\*เซียบเกมส์ หรือ กีฬาแหลมทอง ปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็น  
กีฬาซีเกมส์ (SEA Games)

ปีติดีใจของเธอ ก็ต้องชะงักงันอยู่แค่ตรงนั้น เพราะในครั้งสุดท้าย หลังจากช่วงเช้าเธอขึ้น รับเหรียญทอง และเข้าร่วมพิธีปิดจนเสร็จ ช่วงเย็นขณะจะกลับที่พัก น้องสาวเห็นสามี ขับรถไปเที่ยวกับนักร้อง ภาพที่เห็นเหมือน ก้อนกรวดในรองเท้า สลัดออกไปก็ไม่สำเร็จ ทางที่เคยย่ำเดิน ดูเหมือนจะถูกตอกย้ำให้ เจ็บปวดหนักยิ่งขึ้น

พอสามีรู้ว่า น้องสาวเห็นก็ตามมาปรับ ความเข้าใจ น้องสาวของลูกโกรธระดับควีน ออกหู ไม่ยอมคืนดี จึงหนีขึ้นแท็กซี่กลับที่พัก แต่แท็กซี่ก็มาเสียกลางทาง น้องสาวจึงจำใจ ขึ้นรถสามีที่ขับตามมา เขาก็อ่อนหวานน้อง สาวให้ใจอ่อน แต่อ่อนอย่างไรน้องสาวก็ไม่ ใจอ่อนสักที

เธอตัดสินใจบอกเลิกกับสามี แต่สามี ไม่ยอม เธอจึงเปิดประตูวิ่งลงจากรถ สามีก็

ร้องเรียก แล้วบอกว่า “หยุดนะ ไม่อย่างนั้น  
จะยิ่ง” น้องสาวก็วิ่งไม่หยุด เพราะเธอเป็น  
นักกีฬา เขาจึงคว้าปืนในรถ คูสิ ไล่ลูกกระสุน  
กับการวิ่งของน้องสาว อะไรมันจะเร็วกว่ากัน  
ปรากฏว่า ลูกกระสุนเร็วกว่า ไปถึงหลังของ  
น้องสาว เจาะเข้าต้นคอ เลี้ยววินาทีนั้นจิตใจ  
เธอหวิวหวั่น ชาวูบไปทั้งตัวแล้วก็ล้มทั้งยืน

พลันความคิดเธอก็หวนนึกถึงคำพูด  
อำมหิตปนพิศวาสที่เขาชอบพูดบ่อย ๆ ว่า  
“อะไรที่เป็นของรักของหวงของเขา ถ้าเขา  
จะต้องสูญเสียไป เขาจะทำลายทิ้งให้หมด”  
เธอนึกได้แค่นั้น แล้วสติเธอก็ดับวูบลงไป

เมื่อเธอรู้สึกตัวที่โรงพยาบาล เธอกลาย  
เป็นอัมพาตทั้งตัว มีจิตใจแต่ไร้ความรู้สึกทาง  
ร่างกาย ขยับเขยื้อนไม่ได้ตั้งแต่หัวไหล่ลงมา  
สภาพไม่ต่างจากคนพิการ

ต่อมาสามีกีมาเยี่ยมพร้อมกับพาผู้หญิง  
คนใหม่มาด้วย สภาพของน้องสาวตอนนั้น  
เปรียบเสมือนกับสุสานคนไข้ พอเขาเห็นเธอ  
ในสภาพเช่นนี้ เขาก็หายหน้าไป ไม่มาอีกเลย  
เหลือเพียงรอยอดีตแห่งความรัก

ส่วนน้องสาวก็ไม่โทษว่าใคร เธอบอก  
กับคนอื่นว่า มันเป็นอุบัติเหตุป็นล้น เพราะ  
ยังเป็นห่วงสามีว่า หากพูดความจริง เขา  
จะมีความผิดต้องโทษติดคุก และต้องออก  
จากราชการ ซึ่งลูกสาวที่ยังเล็กก็จะมีพ่อ  
แม่เลี้ยงดู ใจเธอตอนนั้นคิดเพียงว่า อีกไม่  
นานเธอคงจะตายไปจากความทุกข์ทั้งปวง  
ทุกอย่างก็จะจบสิ้นลง แต่มันก็ยังไม่จบ  
เพราะเธอก็ยังคงมีชีวิตมาจนถึงปัจจุบันนี้

คุณแม่และเธอต่างก็เก็บความเจ็บช้ำนี้  
ไว้ในใจ สิ่งที่ช่วยคำจุนเธอเอาไว้ก็คือความ  
รักของแม่ที่ลึกกว่าท้องทะเล คุณแม่ต้องดูแล

พยาบาลเธอที่โรงพยาบาลอยู่ปีกว่า พอกลับบ้านก็ต้องมาดูแลต่อที่บ้าน ต่อมา ตัวลูกจึงหาเด็กมาดูแลพยาบาลเธอ ทั้งป้อนข้าว ป้อนน้ำ ทั้งเรื่องถ่ายหนักถ่ายเบา เป็นเวลากว่า ๓๐ ปีแล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ญาติฝ่ายสามีไม่เคยมาเยี่ยมเยียนเลย ทั้งยังโกรธเคืองเสียอีกหาว่าน้องสาวลูกใส่ร้ายสามีว่าเป็นคนยิงเธอ ทั้งๆ ที่ตัวลูกและน้องสาวก็ไม่ได้แจ้งความเอาเรื่องเอาราวใดๆ คิดว่า เป็นการชดใช้หนี้เวรกรรมกันไป จะได้จบเรื่องจบราวกันไปเสียที ไม่ต้องมารับเวรรับกรรมอันแสนจะขมขื่นทรมานนี้ต่อไป แต่ญาติฝ่ายสามีกลับเหมือนไม่เข้าใจ ทั้งพยายามกีดกันลูกสาวของน้องสาวไม่ให้เจอหน้าแม่ และไม่ให้อ่านเรื่องราวใดๆ ที่เกิดขึ้น

กระทั่งปีพ.ศ. ๒๕๓๐ สภาสังคมสงเคราะห์  
ก็ได้ช่วยให้เธอได้พบกับลูกสาว แต่ลูกสาว  
เมื่อเห็นแม่อยู่ในสภาพเช่นนี้ก็ยิ่งเหินห่าง  
ไม่อยากมาเยี่ยม

น้องสาวมีวิบากกรรมใดกับสามี จึง  
ต้องมาถูกสามียิง และต้องป่วยเป็นอัมพาต  
ถึง ๓๐ ปี ทำไมญาติของฝ่ายสามีจึงไม่เข้าใจ  
ความจริง ทั้ง ๆ ที่น้องสาวไม่ได้เป็นฝ่ายผิด  
ทำอย่างไรน้องสาวจึงจะพ้นจากผังชีวิตที่  
บกพร่องนี้

## คุณครูไม่ใหญ่

ตอนนี้ยังดูแลกันอยู่ ก็ไม่เป็นไรนะลูกนะ  
เรายังมีศูนย์กลางกายอยู่ ใจเรายังดีอยู่ มอง  
พระในตัวได้ ก็มองพระภายในตัวสิลูก มอง  
เข้าไปเรื่อย ๆ เรายังเหลือศูนย์กลางกาย และ

ใจของเรายังอยู่ ไม่ต้องกลัว คนอื่นเขาเดินได้  
จริง มีทุกอย่างพร้อมจริง ไม่ได้เป็นอัมพาต  
แบบลูก แต่ถ้าหากว่าเขาหยุดใจไม่ได้ มีชีวิต  
อยู่ก็เหมือนกับตายแล้วนั่นแหละ เพราะ  
ฉะนั้นลูกต้องสู้ สู้นะลูกนะ สู้ให้สุดใจไปเลย  
จนกว่าใจจะหยุดหนึ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗  
นั่นแหละ

น้องสาวถูกสามียิงจนป่วยเป็นอัมพาต  
๓๐ ปีแล้ว เรื่องนี้มีเหตุ กรรมในอดีตชาติ  
หนึ่ง น้องสาวเกิดเป็นผู้ชาย มีความถนัดและ  
มีความสามารถในด้านกีฬาในยุคนั้นหลาย  
ประเภท ได้แก่ ยิงธนู ยิงปืน ขว้างหอก ขว้าง  
จักร ขว้างมีด เป่าลูกดอก แต่ที่ชอบมากที่สุด  
คือ กีฬาชกมวยผสมมวยปล้ำ ครั้งหนึ่งเธอ  
ได้เตะก้านคอคู่ต่อสู้หัก จนเขาเป็นอัมพาต  
ตลอดชีวิต

เพราะฉะนั้น ด้วยกรรมนี้จึงต้องมีเหตุอันใดอันหนึ่ง ที่จะทำให้เป็นอัมพาต และชาตินี้ก็เริ่มต้นที่คอ แต่ไม่ได้โดนเตะ แต่โดนหัวกระสุนเข้าไป กรรมในชาตินั้นมารวมกับอีกกรรมหนึ่งคือ กรรมกาเมฯ เจ้าชู้ มีผู้หญิงมาติดมาก เพราะเป็นนักกีฬาเก่ง และก็ไม่ว่าใครแลผู้หญิงและลูกที่เกิดมา มารวมส่งผล

อีกทั้งในชาตินั้น ญาติของฝ่ายหญิงก็ผูกโกรธที่ได้ทอดทิ้งไม่ดูแลญาติของเขา ซึ่งเป็นภรรยาของน้องสาวในชาตินั้น มาส่งผลให้ญาติฝ่ายสามีในปัจจุบันไม่เข้าใจ

จะแก้ไข ก็ต้องให้โหลิกรรมต่อกัน และมุ่งหน้าสร้างบุญทุกบุญ แล้วอธิษฐานจิตให้ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่เป็นดังนี้ แล้วอุทิศบุญไปให้ผู้ที่เราเคยไปทำร้ายทั้งกายและจิตใจของเขาจะ

๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐